

Arrest

nr. 274 146 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 18 juli 2019, dient op 22 juli 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 9 januari 2020 verklaart de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dit verzoek niet-ontvankelijk daar verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Denemarken. Verzoeker dient geen beroep in tegen voormelde beslissing van 9 januari 2020.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 22 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verzonden op 26 januari 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.Z., beschikt over de Syrische nationaliteit. U bent afkomstig van de stad Aleppo, bent Arabier en soennitisch moslim. In Syrië genoot u vier à vijf jaar scholing, waarna u werkte in de horeca. In 2007 huwde u in Aleppo met A.S. (CG X; OV X). U heeft drie kinderen, namelijk L., H. en Z. (allen O.V. X).

U stelt dat u in Syrië steeds uitstel heeft gekregen voor uw legerdienst omdat uw broer bij het leger werkzaam was. Na het conflict vreesde u uw legerdienst te moeten doen nadat uw broer zijn dienst had beëindigd. Bovendien waren er constant bombardementen en vreesde u voor de veiligheid van uw kinderen.

U verliet Syrië in januari of februari 2013 en reisde naar Denemarken. Daar verzocht u om internationale bescherming op 12 september 2015. U verwierf er een internationale beschermingsstatus. Echter, uw familie verbleef op dat moment in België en om hen te vervoegen, reisde u vervolgens naar België. Uw echtgenote heeft hier op 12 april 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend en hier op 21 augustus 2018 de vluchtelingenstatus gekregen.

*In België verzocht u **een eerste keer** om internationale bescherming op 22 juli 2019.*

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort neer, uw familie- en militair boekje.

Op 9 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk daar u reeds internationale bescherming genoot in een anderen EU lidstaat. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*U blijft in België en dient op 22 december 2021 **een tweede verzoek** in, in kader hiervan stellend niet over nieuwe elementen te beschikken, maar hier bij uw familie te willen blijven. Intussen is hier ook uw vierde zoon geboren, hij is nu ongeveer twee jaar. U voegt nog toe in Denemarken 5 jaar internationale bescherming te hebben gekregen, doch uw verblijfsstatuut is in juli 2021 vervallen. U legt in kader van uw actuele verzoek geen bijkomende documenten neer.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk stelt u hier bij uw familie in België te willen blijven (verklaring volgend verzoek, dd.18.01.2022).

Dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk verklaarde omdat u geen gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Denemarken kon laten gelden en bleek dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Wat het gegeven betreft dat uw echtgenote de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België, wees het CGVS erop dat het doel van de procedure naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de betrokkene bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van “eenheid van familie” staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens eigen aan elk dossier. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich desgevallend dan ook tot de geëigende procedure te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie.

Wat betreft uw verklaring dat uw verblijfsstatuut in Denemarken in juli 2021 is vervallen dient het volgende te worden opgemerkt:

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Denemarken, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), met de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 2 §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de principes van machtsoverschrijding en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, namelijk zijn wens om bij zijn in België erkende familieleden, zijnde zijn echtgenote en vier minderjarige kinderen, waarvan eentje werd geboren in België, te blijven. Daarnaast zet hij uiteen dat zijn verblijfsdocumenten van Denemarken sedert juli 2021 zijn vervallen en dat hij er zeker van is dat die documenten niet meer vernieuwd zullen worden. De commissaris-generaal heeft volgens hem hier geen afdoende onderzoek naar gevoerd. Er werd volgens hem geen onderzoek gevoerd naar de familiale cel en of de asielmotieven van de verschillende familieleden met elkaar overlappen. Hij zou geen aanvraag gezinshereniging kunnen indienen omdat hij niet aan de voorwaarde kan voldoen. Hij legt uit dat zijn echtgenote reeds sedert meer dan één jaar geleden erkend is, niet tewerkgesteld is en reeds vier minderjarige kinderen ten laste heeft, waardoor zij geen voldoende regelmatige inkomsten zal kunnen voorleggen. Hij voegt toe dat de procedure gezinshereniging evenmin voorziet in internationale bescherming, waarop hij recht meent te hebben en dat het principe van eenheid van gezin wel degelijk voorzien wordt in het "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*".

Hij verwijt de commissaris-generaal niet gepreciseerd te hebben wat de aard is van de internationale beschermingsstatus toegekend door de Deense autoriteiten. Vervolgens voert hij aan geen vertrouwen meer te hebben in de Deense Staat omwille van het beleid van de regering en omwille van het gebrek aan garanties dat zijn titel er vernieuwd zal kunnen worden. Hij wijst er dienaangaande op dat hij reeds 3 jaar bij zijn familie in België verblijft, zonder ooit naar Denemarken te zijn teruggekeerd en dat het CGVS nalaat informatie voor te leggen die zou bevestigen dat hij zijn verblijfstitel er zou kunnen vernieuwen

binnen een redelijke termijn en hij niet naar Syrië zal worden teruggestuurd. Citerend uit enkele artikels vervolgt verzoeker dat de Deense overheid reeds geoordeeld heeft dat Syrië voldoende veilig was om ernaar terug te keren en dat de Deense overheid ook uiterst rechtse anti-migratie maatregelen heeft getroffen. Omdat de Deense regering de vluchtelingenstatus verkort heeft van 5 jaar naar 2 jaar, bestaat er een reële kans dat hij terug zal worden gestuurd naar Syrië. De nieuwe wetgeving in Denemarken zou tot gevolg hebben dat hij er een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen. Hij herhaalt dat de beslissing zijn recht op zijn gezinsleven schendt.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt

wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

In het kader van volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, dient de beoordeling van het nieuwe verzoek te worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Voorbeelden van nieuwe elementen zijn onder meer: de lidstaat heeft de internationale bescherming ingetrokken, beëindigd of geweigerd te

verlengen bij een definitieve beslissing, de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Het beschermingsverzoek dat thans voorligt, betreft het tweede verzoek om internationale bescherming (een volgend verzoek) dat verzoeker heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij in 2016 een verblijfsvergunning heeft gekregen in Denemarken, die geldig was voor vijf jaar, dat hij Denemarken verliet omdat hij zijn gezin in België wiltervoegen, dat er geen problemen waren in Denemarken en dat hij er zijn studies volgde (AD CGVS, 1^e verzoek, NPO d.d. 23/12/2019, p. 6-7). Het verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard daar verzoeker reeds de internationale beschermingsstatus werd toegekend in Denemarken. Verzoeker diende geen beroep in tegen voormelde beslissing genomen op 6 januari 2020.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij ondertussen nog een zontje heeft gekregen, die ook in België verblijft en twee jaar is geworden. Op de vraag op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient, antwoordt verzoeker *“geen nieuwe elementen, maar ik wil gewoon bij mijn kinderen blijven. Mijn vrees is nog steeds dezelfde gebleven als wat ik eerder aanhaalde.”* Gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar Denemarken stelde hij wat volgt: *“ik wil daar niet terug, ook omdat mijn familie hier in België woont, iedereen is hier. Bovendien is mijn verblijfsstatus in Denemarken ondertussen vervallen, in juli 2021. Ik kreeg daar 5 jaar internationale bescherming, maar dit is nu vervallen.”* (AD CGVS, verklaring volgend verzoek d.d. 18.01.2022, punten 13,16 en 19)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de internationale beschermingsstatus werd toegekend door de Deense autoriteiten op 14 december 2015 (AD CGVS, 2^e verzoek, deel DVZ, “Eurodac Marked hit d.d. 24/12/2021; AD CGVS, deel 8, eerste verzoek, landeninformatie Eurodac Hit result en nota ivm eurodac hit “M”; AD CGVS, deel 8, eerste verzoek, NPO 23/12/2019, p. 6). Verzoeker heeft voorgaande vaststelling nooit betwist, integendeel, hij verklaarde zelf een verblijfsvergunning te hebben verkregen in februari 2016 die geldig was voor vijf jaar (AD CGVS, deel 8, eerste verzoek, NPO 23/12/2019, p. 6). Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. De vraag welke soort bescherming het betreft, de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus, is derhalve geenszins van doorslaggevend belang. Verzoekers kritiek dienaangaande is derhalve niet dienstig.

De vraag rijst of verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de

commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet omwille van volgende motieven.

Betreffende verzoekers argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de in Denemarken verleende verblijfstitel geldig tot juli 2021, wijst de Raad erop dat, zoals de commissaris-generaal terecht motiveerde, er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Dat verzoeker zich aldus niet meer kan beroepen op de rechten verbonden aan de internationale beschermingsstatus die de Deense autoriteiten hebben toegekend, blijkt geenszins.

Waar verzoeker uiteenzet dat hij sedert drie jaar niet meer in Denemarken is geweest, hij bij zijn familie in België verblijft, hij er zeker van is dat zijn verblijfstitel niet meer zal worden verlengd en dat hij in Denemarken een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen, merkt de Raad op dat hij niet verder komt dan loutere beweringen, die niet van die aard zijn voorgaande vaststellingen te weerleggen. Hij citeert weliswaar uit verschillende artikels in zijn verzoekschrift, doch deze beperken zich tot de stelling dat de Deense overheid een streng migratiebeleid voert. De Raad leest nergens dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om de procedure tot hernieuwing van een verblijfskaart te kunnen indienen.

Verzoeker geeft overigens geen blijk van enige stappen die hij zou hebben ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden in Denemarken nu hij expliciet in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij reeds 3 jaar niet meer is teruggekeerd.

Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Denemarken kon laten gelden en is reeds gebleken dat zijn basisrechten, als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betwist in het kader van zijn volgend verzoek voorgaande vaststellingen niet en brengt geen elementen bij die op voorgaande een ander licht werpen. Waar hij in het verzoekschrift citeert uit enkele artikels, waarin de Raad leest dat de Deense autoriteiten een streng migratie- en vluchtelingenbeleid hebben, in 2019 besloten werd om sommige vluchtelingen naar Syrië te laten terugkeren en waarin getuigenissen te lezen staan van asielzoekers, stelt de Raad vast dat die artikels op geen enkele wijze betrekking hebben op de situatie waarin verzoeker zich bevindt, namelijk die van begunstigde van internationale bescherming, status die werd toegekend door de Deense autoriteiten. Dat verzoeker in Denemarken terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie blijkt op geen enkele wijze uit de geciteerde artikels, waardoor verzoeker geen ander licht werpt op de beoordeling die reeds gemaakt werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waaromtrent de beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad herinnert er nog ten overvloede aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar hij nog tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde geen problemen te hebben gehad in Denemarken en er zijn studies te hebben gevolgd, stelde verzoeker tijdens zijn volgend verzoek dat er geen nieuwe elementen zijn en hij gewoon bij zijn gezin wilt blijven. Verzoeker brengt aldus geen individuele elementen aan die erop wijzen dat hij bij terugkeer naar Denemarken terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat zijn echtgenote de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België, dat zijn vier minderjarige kinderen, waar één van geboren is in België, in België verblijven, stelt de Raad vast dat ook dit element reeds beoordeeld werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Het CGVS wees er immers op dat het doel van de procedure naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de betrokkene bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Verder stelde de commissaris-generaal met betrekking tot het principe van "eenheid van familie", dat dit principe niet ingeschreven is in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens eigen aan elk dossier. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Er werd geconcludeerd dat verzoeker zich desgevallend tot de geëigende procedure dient te wenden om zijn verblijf in België in regel te stellen op grond van zijn huidige gezinssituatie.

Waar hij opnieuw verwijst naar zijn gezinssituatie kan de Raad volstaan vast te stellen dat hij hiermee geen nieuw element aanbrengt, nu dit gegeven aldus beoordeeld werd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek.

Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *"van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid"*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *"gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen"*. Ook het Hof van Justitie benadrukte in voormeld arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68).

Verzoeker dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Dat hij niet zou voldoen aan die voorwaarden, is echter geen beoordeling die de Raad, maar wel het bestuur toekomt. Het bestuur kan bovendien slechts een beslissing nemen indien een aanvraag ook effectief wordt ingediend. Zijn kritiek, dat hij zich op het principe van eenheid van gezin kan beroepen omdat hij niet kan voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, is geenszins dienstig.

Gelet op voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij na een terugkeer naar Denemarken niet (meer) bij machte zal zijn om zijn rechten te doen gelden die verbonden zijn aan de status van internationaal beschermde, om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad aldus van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Denemarken reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Denemarken zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

2.6. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.7. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat hij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Denemarken, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de door verzoeker opgesomde bepalingen uit de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de overige ingeroepen bepalingen wordt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt.

2.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO